

Szakáli Anna

Tisztafényű lélekkel

Szakáli Anna

Tisztafényű lélekkel

*„Azért vagyunk a világon,
hogy valahol otthon legyünk benne.”
(Tamási Áron)*

*BUDAPEST
2003*

©Szakáli Anna

A kötet címe: Szakáli Anna: Tisztafényű lélekkel 2003.

Kéziratot elbírálta: Bemné dr. Schneider Mária

Rajz: Szakáli János

Felelős kiadó: Szakáli Anna

Készült a Püski Kiadó Kft. támogatásával

ISBN: 963 430 777 9

***„Azért vagyunk a világon,
hogy az velünk szebb legyen, mint nélkülünk.”***
(egy idős székegy ember mondása)

***Édesanyámnak, aki kezdete
és unokámnak, aki
folytatása életemnek.***

Szakáli Anna

KÖSZÖNET

Hálás köszönetem fejezem ki:

- *Unokaöcsémnek, **Szakáli Jánosnak**, aki a rajzokat elkészítette és ezzel a könyv színvonalát emelte.*
- ***Lajos Béla** nyugalmazott iskolaigazgatónak, akinek irodalomszeretét csak az emberek iránti szeretete múlja felül.*
- *Barátaimnak, ismerőseimnek, munkatársaimnak, akiktől szeretetet és biztatást kaptam, és akik névszerinti felsorolása még egy kötetet kitenne.*

Továbbá:

- *a **Zamárdi Nagyközség Önkormányzata Képviselőtestületének**,*
- *a **Dunántúli Regionális Vízmű Részvénytársaságnak**,*
- *a **BÉTA-Q Kft.**-nek,*

akik erkölcsi és anyagi támogatásukkal biztosították a kötet kiadását.

2003. szeptember 23.

Szakáli Anna

<i>AJÁNLÁS</i>	10
<i>EL NEM MONDOTT</i>	12
<i>TISZTAFÉNYŰ LÉLEKKEL</i>	12
<i>VÁNDOR</i>	13
<i>JÓNAK LENNI</i>	13
<i>AMIKOR ÉN SZÜLETTEM</i>	14
<i>AMIÓTA</i>	14
<i>GÖRBÜLET</i>	15
<i>REND ÉS KÁOSZ</i>	15
<i>MESÉVEL ALTATÓ</i>	16
<i>IDE SZÜLETTEM</i>	17
<i>(NŐI) MUNKAÉRTEKEZLET</i>	17
<i>ROVÁSÍRÁS</i>	17
<i>GONDOLTOK-E BÚRA, BAJRA</i>	18
<i>TŐLÜNK FÜGG</i>	19
<i>AKKOR IS CSAK EGYEDÜL</i>	19
<i>SZERETTEM VOLNA</i>	19
<i>MÁR ITT VAN</i>	20
<i>TÁNC</i>	20
<i>FONTOS DOLGOK</i>	21
<i>ÉN SÍROK</i>	21
<i>VÁLASZ ARKYNAK</i>	21
<i>CSALÓKA FÉNY</i>	22
<i>KI JÁR AZ ÉJBEN</i>	22
<i>NEM ISMEREM</i>	23
<i>ZÁRT AJTÓ</i>	23
<i>SZERETET</i>	25
<i>VELED</i>	25
<i>EZ A SZERETET</i>	25
<i>SZERELEM, KISMADÁR</i>	26
<i>SZELÍDEN</i>	26
<i>BIZONYOSSÁG</i>	27
<i>ÜNNEP</i>	28
<i>SZERETNI</i>	28
<i>AZ ÉN SZERETETEM</i>	29
<i>AKKOR SZÉP AZ ÜNNEP</i>	30
<i>HA ELJÖN KARÁCSONY</i>	30
<i>MAJDNEM BELEHALTUNK</i>	31
<i>MERT MELLETTED MÁS</i>	32
<i>SZERELEMRŐL KÉNE</i>	32
<i>TALÁLKOZÁS</i>	33
<i>EGYEDÜL VELED</i>	33
<i>KIÁLTÁSOK HOZZÁD</i>	34
<i>MEGÁLLOK</i>	34
<i>HOZZÁD HAJOLVA</i>	35
<i>LÁTHATATLAN LÁNCOK</i>	35
<i>EMLÉKSZEM EGY HÁZRA</i>	36
<i>HA MOST OTT LENNÉK</i>	36
<i>TÉLI SZERELEM</i>	37

<i>VIRÁGOM</i>	37
<i>INDULOK FELÉD</i>	37
<i>FÁZOM EGYEDÜL</i>	38
<i>SZELÍDÜLT DÉMONOK</i>	38
<i>SIRASD MEG GYÁSZOMAT</i>	39
<i>JÖJJ VELEM, JÁRJUNK A VÍZEN</i>	40
<i>TITOKBAN</i>	42
<i>ISTEN LELKE</i>	42
<i>HÓLEPTETEMETŐ</i>	42
<i>BOLDOGASSZONY</i>	43
<i>ERZSÉBET RÓZSÁJA</i>	44
<i>AKITŐL A HITET KAPTAM</i>	44
<i>A SÁMÁN DALA</i>	45
<i>KŐBE VÉSVE</i>	45
<i>KÖNYÖRGÉS</i>	46
<i>HÁLAADÁS</i>	46
<i>PIROSKA</i>	47
<i>ÉDES KICSI GYERMEK</i>	48
<i>VÉGSŐ CSEENDBEN</i>	49
<i>TÉLI ÉJ CSODÁJA</i>	50
<i>ÉLETEM NEM VÉGTELEN</i>	50
<i>VÁNDOR AZ ÚTON</i>	51
<i>TALÁLKOZÁS A MESTERREL</i>	52
<i>MÚLÓ IDŐ</i>	54
<i>ÁLMOSS MÉG A REGGEL</i>	54
<i>MÁJUS VIRÁGA</i>	54
<i>VIZEK VILÁGA</i>	55
<i>AZ ELSŐ HÓVIRÁG</i>	56
<i>TITKOS BARÁTOMNAK</i>	57
<i>ÚJ HÁZ, ÚJ KERT</i>	57
<i>SZILVIA</i>	58
<i>ÉBREDŐ PATAK</i>	59
<i>KERTEMBEN</i>	59
<i>TÓPARTON</i>	60
<i>SZÉL RINGATJA</i>	60
<i>KÉRÉSZ IDŐ</i>	61
<i>TAVASZI KERT</i>	61
<i>MEGÁLLÍT A MADÁRDAL</i>	61
<i>FÖLDI CSILLAGOK</i>	62
<i>NAPLEMENTE</i>	62
<i>A MI ERDŐNK</i>	63
<i>NAPFORDULÓ</i>	63
<i>NÉVTELEN DALNOK</i>	64
<i>KETTEN</i>	64
<i>OLVADÁS</i>	65
<i>ESTI DAL</i>	65
<i>CINEGE</i>	65
<i>TÉLI TEMETŐ</i>	65
<i>A TŰCSÖK ÉS A HANGYA</i>	65
<i>ÁTVÁLTOZÁS</i>	65

<i>TAVASZ ÉS NYÁR</i>	65
<i>ANGYALOM ALSZIK</i>	66
<i>TÜKÖR</i>	66
<i>SZOMJÚSÁG</i>	66
<i>GYÖNGYHARMAT</i>	66
<i>SÖTÉTSÉG</i>	66
<i>HARANGVIRÁG</i>	66
<i>CSERNE PARTJÁN</i>	66
<i>ÉVSZAKOK</i>	65
<i>HAJNAL</i>	65
<i>TÉLI KÉP</i>	65
<i>VIHAROS TÉLI NAP</i>	65
<i>TAVASSZAL</i>	65
<i>ANYASÁG</i>	65
<i>SZÜLETÉS</i>	65
<i>ÁLMODÁS</i>	66
<i>ZOKOGÁS</i>	66
<i>BOGÁRKA</i>	66
<i>SZOMJAS TÜCSÖK</i>	66
<i>HAVASOK</i>	66
<i>ÁLMOSSÁG</i>	66
<i>ELVITTE</i>	66
<i>JÉGGÉ FAGYOTT</i>	68
<i>ÖRÖKSÉG</i>	68
<i>VASKERESZT</i>	69
<i>HAZA</i>	70
<i>AJÁNDÉK</i>	70
<i>HŐSEINK</i>	71
<i>MENNYIT ÉR?</i>	72
<i>NÉGY FENYŐ A KÁRPÁTOKBÓL</i>	73
<i>ESTE A PARTON</i>	74
<i>LÉTEM BÖLCŐJE</i>	75
<i>SIRAT A SZÉL</i>	76
<i>SZÜLŐFÖLDE NEKED MESÉL</i>	77
<i>A BALATON ÁLMA</i>	78
<i>TÁJHÁZ</i>	80
<i>AZ A HÍRES KICSI FALU</i>	81
<i>Tisztelt Olvasó!</i>	82

Ajánlás

Tisztafényű lélekkel nyújtja át nekünk Szakáli Anna kiválóan megszerkesztett első verseskötetét.

Olvasásakor öt témakör, öt különböző hangulatában mártózhatunk meg, hiszen a kötet öt fejezete, mintha öt önálló könyvként tárná elénk a költő énjét.

Az első részben megismerjük, mikre épít, mikből táplálkozik, legbensőbb, legtitkosabb gondolataiba nyerhetünk bepillantást.

A második fejezet a családé, a szerelemé. A harmadik a hit, az erkölcs birodalma.

A kötet negyedik fejezetében természetverseiben gyönyörködhetünk, míg az utolsó versfüzér az első fejezet gondolataira rímelve keretként zárja az egész kötetet.

Nagy szeretettel és tisztelettel ajánlom Szakáli Anna verseit a Kedves Olvasónak. A költemények lényegre törőek, néhol filozófikusak, meditatívak.

Költői eszközökkel csiszolt sorai között számos helyen rejtett el többletmondandót, és szinte érezzük, amint kíváncsian lesi, vajon megtaláljuk-e? Társadalombíráló verseiben őszintén és bátran mondja ki néha igen kemény gondolatait is.

Sorai néhol elvontak, de mégis racionálisak, magasívűek. Érzelmi versei költőien tiszták, szívbemarkolóan igazak.

A művek között mindenki megtalálhatja a lelkivilágához, szívéhez legközelebb álló verseket.

Biztos vagyok benne, hogy a versek olvasása közben a kötet szerzőjét mindenki a szívébe zárja majd.

*Lajtai Gábor
költő, szerkesztő*



Szakáli János: Téli éj csodája

TÖREDELMES VALLOMÁSSAL

El nem mondott

*El nem mondott versek fejemben,
meg nem hallott szavak fülemben,
el nem dalolt énekek szívemben,
elmaradt simogatások kezemben,
el nem járt táncok lábamban,
ki nem mondott dicséretetek számban,
jöjjetek, amíg lehet,
éljünk egy szebb életet.*

Tisztafényű lélekkel

*Ha kék az ég, és a fény
tiszt, mint a lélek,
a boldogság közel van,
csak nyúlj érte, eléred.*

*Ha a lélek tiszta fény,
édes derű leng körül,
nézz társaidra, veled
mindenki együtt örül.*

*Ha társaidra nézel,
szemük tükrében látod,
mit annyira kerestél,
egy csöppnyi boldogságot.*

*Ha meggyötört az élet,
és fárad lelked fénye,
öröklét nyugalma vár,
angyali dicsőségre.*

Vándor

*Mint hegyeket átszelő
fáradt vándor,
ki megpihen az út
porától lepett arccal,
úgy érkeztem haza
tisztára mosni,
az emlékezetet,
befedni az egyenetlen
gödrös utat, mit goromba,
durva szavak vájtak
a lélek mezején.*

Jónak lenni

*Ezernyi sebből vérzett
gyermekszívem, mikor
láttam a rosszat,
láttam máshol a szépet,
amely megigézett.*

*Évek multával görcsösen
csak a jót akartam,
kétszeri júdás, ezért
mindent megtagadtam.*

*Most már jó lehetnék,
magam törvénye szerint
keresem, élem a szépet,
de jönnek a rosszak megint.*

*Értetlen, buta és gonosz,
nevetek ezen néha,
máskor sírnék, anyám,
válladra borulva.*

Amikor én születtem

*Jégvirágot ordított a tél az ablakra,
fűtetlen szobát talált újév első napja.
A hideg szobában, a vetetlen ágyra
görnyedve, velem vajúdott anyám.
Egyiket küldte az erdőre fáért,
a másikat gyorsan a bábáért.
Nem siettem, megvártam,
míg mindenki odaért.
Delet ütött fenn az óra,
a konduló harangszóra
végre megszülettem, Én.
Később mesélték el nekem,
szerencse, hogy ez így esett,
mert a harang szent szavára,
életért kiáltó hangra
az angyalok felfigyeltek,
Szűz Mária elé vittek,
ki pajkosan hátsómra vert,
kétszer vízben is megmártott,
s anyám gondjaira bízott.
Azóta nincs panaszszavam,
élek, ahogy tudok itt lent,
a folytatást várom - ott fent.*

Amióta

*Amióta templomodban
nem énekelhetek neked,
csak hallgatom az egyszínű,
máskor tekervényes éneket,
amióta végső tiszteletként
sem énekelhetek,
dallal kísérve
a menny kapujáig
az ismerős lelkeket,
bánataim egyre mélyebb
bugyrába zárom
kétségbeesett kiáltásom.*

Görbület

*Nem egyenesen fut a fény,
és sok minden egészen más,
mint aminek innen látszik,
ÉS: máglyára küldték eleink!
De hiába kínok kínja,
nem tagadta meg új tanát,
- gömbölyű és forog -, hebegte
végső lehelettel sóhaját.
Majd Einstein tana halt
gyors szellemi máglyahalált.
Rajta kívül nem érti senki
az idő szavát, hogy mágneses
erő görbül az éteren át.*

*Földi görbület tartja fogva
az erőszak zűrzavarát.
Ferdít, görbít, ráncot von,
egyenesnek hazudva magát.
Am de látszik, hogy görbület,
iszony marja érzékeinket,
mert naponta kényszerítik
máglyára az embereket.*

*Erkölcsei halál vesz körül,
és nincs már saját életed.
Diktál, házadba ront, bódult,
hiszékeny népeket nyel el
percről-percre, a való világot
zabáló földi görbület.*

Rend és káosz

*Rend lesz a káosz is,
mit ember át nem lát.
Véletlenszerűen
fejlesztve önmagát,
észre nem veheted
miérted halmazát,
hiába töröd fejed
milliárd éveken át.*

Mesével altató

*Mesével altató,
dallal vigasztaló,
szerelem jármába,
örökös igába,
hosszú dajkaságra,
jaj, drága,
jaj, drága,
vetettek rabságra.*

*Ütésre emelő,
zordhangú szerető,
ki lelked megveti,
csak tested kell neki,
hitedet gyalázza,
tested megalázza,
hét kicsi gyermeknek,
hétfájdalmú anyja,
ki hitét nem hagyja.
Hite a szeretet,
s a kicsi gyermeket
ápolja, dajkálja,
mesével altatja,
dallal vigasztalja.*

*Hogy nőnek, szépülnek,
madarak repülnek,
anyjukat nem hagyják,
szárnyukkal takarják,
mert nekik a hitet
ő adta,
ő adta
az érző szíveket.*

Ide születtem

*Teremtőm akaratából
születtem ide a Földre.
Keserőséggel szívemben
mégis én vagyok, és magyar.
Úgy magyar, ki tenni akar.
Nem beszélni, cselekedni
apró köznapi dolgokat,
melyek váratlanul naggyá
válnak, ha a sors úgy hozza,
akár egy röpke perc alatt.
Addig is, mi rajtam múlik,
gondolkodás nélkül teszem,
bőkezűen osztom széjjel
mindenkinek szeretetemet.*

(Női) Munkaértekezlet

*Hárman megbeszéltük;
ha van, akkor nagy
az egyetértés,
munka helyett pihenés.
És mégis elkészül,
amire kell, közben
megtudsz mindent,
ami mint nőt, érdekel.*

Rovásírás

*Rovásírás táblája előtttem,
nem egyedül vagyok az úton,
őseim jönnek mellettem,
feljűk nyújtom kezem...
A kétségbeesés ideje
még távol, még nem jött el,
és késik az a boldog óra,
mikor hamis tanításokon
nevetni tudok újra.*

Gondoltok-e búra, bajra

Gondoltok-e búra, bajra,
nyűgös dologra,
mikor a színpadra kiálltok,
s az idő pörölyét visszaforgatjátok.
Pihegő szívetek csontroppantó
évek terheit hordozza,
és van, kinek élete egy egész golyó.
Sápadt arcokon, szemekben felizzó
mennyei csillagok,
elmondani felragyognak, még élek,
még tanulhatsz tőlem, még vagyok.
Jellemformáló, léleképítő,
tisztá hegyikristály,
tőletek kapjuk örökölni,
míg hajatok egyre őszül,
hajlott hátú édesanyák.
S mint régen a bölcső mellett,
eltűnik a fáradság,
- hetven év - ócska nyűtt köpönyeg,
s aki az előbb, jaj, lépni se tud,
úgy fáj, úgy nyilall,
befűzni sem tudja cipőjét,
most a zenére ringatja csípőjét.
S a dal jön, egyik a másik után,
szebbnél szebb, néha pajkos, merészebb.
Majd tánc, hogy le nem szakad az ég alja,
hogy a barátságot összekovácsolja,
s a hevületben csak a pillantások mondják:
ami volt, kétségbe ne vonják,
mert volt karcsú derék, egyenes hát,
egyszóval volt fiatalság, volt,
igen, úgy volt, ó de régen volt.

Tőlünk függ

*Tőlünk függnék a történetek,
tesszük vagy nem,
kinél mennyi az értelem.*

*Ha megteszem, megtudod,
ha nem teszem, tán ott sem vagyok.*

*Kitárjam gondjaim ajtaját,
vagy hazudjak egy életen át?*

Akkor is csak egyedül

*Először zúgolódtam,
majd mindent tagadtam,
magamat megcsaltam,
vánkosomon sírtam,
végül megtaláltam,
de akkor is
egyedül maradtam.*

Szerettem volna

*Apámmal nem tudtam
az élet dolgairól beszélni,
pedig szerettem volna,
ha tanácsot ad, ha kezemet fogja,
szerettem volna együtt menni
vele a templomba.
De neki fontosabbak voltak
mások, a cimborák, a barátok.*

*Ma már sokat beszélgetünk,
sokszor meglátogatom,
elmondom neki gondom,
s ő meghallgat szépen,
válaszol is néha, úgy, mint régen.
Tegnap is vittem sírjára friss virágot,
és mondtam érte egy miatyánkot.*

Már itt van

*Ez már a XXI. század cirkusza.
Rosszabb minden eddiginél.
Hazugság évezredes kínpadja,
mereven ülsz a tévénél,
embereket ölnek, közvetítik,
törvény a gazdagnál,
a rend keményen előre halad,
s hogy átlátsz, mint a rostán,
nem baj, nekik mindent szabad.
Tudom, hogy hazudnak, ők is tudják,
nem rezdül szemük pillája sem,
mikor a történelmet hamisítják.
Nem kérték őket, de jönnek.
Nekik semmi sem elég,
a világ sem mondja, állj odébb!
A többségben sokkal többen vannak,
csak nézik a cirkuszt, latolgatnak.
Majd ha innen közvetítenek,
amikor ti következtek,
sírásotok senki nem hallja,
a többiek az új cirkusszal
lesznek elfoglalva.*

Tánc

*S akkor ott valami
elsuhant felettünk,
mikor egy ütemre
dobbant szívünk, lelünk.*

*Nem voltam külön én,
nem voltál külön te,
forogtunk ütemre,
mint szálló tollpihe,
könnyedén, repülve.*

Fontos dolgok

*Nekem az nagyon fontos,
madárénektől hangos
legyen minden reggelem,
ne mondd azt, hogy ég velem,
hogy ma eső nem esik,
azért sírtál hajnalig,
bár eső zuhogna rám,
attól lennék én vidám.*

Én sírok

*Hullik a harmat, szitál a földre,
keringve suhanok mindörökre.
Faágtól elváló levél szárnyán,
éjjeli pillangó puha álmán
hajtom fejem nyugalom ölébe,
szirmát hullató rózsza tövébe.*

*Pihenek megfáradt fűszálakon,
suttogok szélcsendes hajnalokon,
felkap az őszi szél, messze sodor,
szemedben én vagyok az a kis por.
Ha látod a rózsát harmatosan,
én sírok, jajongok a magasban.*

Válasz Arkynak

*Arky!
Akárki
vagy te,
versed olvasva
fény gyúlt lelkemben,
szépsége szívemben
vihart kavart,
és ott maradt.*

Csalóka fény

*Állok a kertben, csillan a fűszál,
vízcsepp gyöngyében törik a fény,
apró szivárvány fürdik a gömbben,
lágyan dalol a vízcsepp tenyerén.*

*Állok a kertben, a kert közepén
rám mosolyog egy égi tüinemény;
eső permetez, mossa le arcom,
szivárvány hídja magam vagyok, én.*

*Állok a kertben, illan a zápor,
felhő mögé elbújt, játszik a Nap,
szivárványruhám színe nincs sehol,
ellopták tőlem a gyémánthidat.*

*Távol az erdőn fény tüze játszik,
színeimbe zárva zokogok én,
szél viszi, hajtja már a felhőket,
állok a kertben, a kert közepén.*

Ki jár az éjben

*Ki jár az éjben,
éjszínű kéken,
látom magam
mélység ölében.*

*Hullámok hátán
lennék én, lennék,
kóborló szellő,
hófehér felhő.*

*Könnyem, ha hullna,
eső szitálna,
erdei forrásból
friss víz csobogna.*

*Forrás tündére
mesélne nékem,
mi szépet álmodott
anyja ölében.*

*Anyja ölében,
ott lenn a mélyben,
örök kékségben,
tenger vízében.*

Nem ismerem

*Karom vagy, ölelések tudója.
Szemem vagy, szépségek látója.*

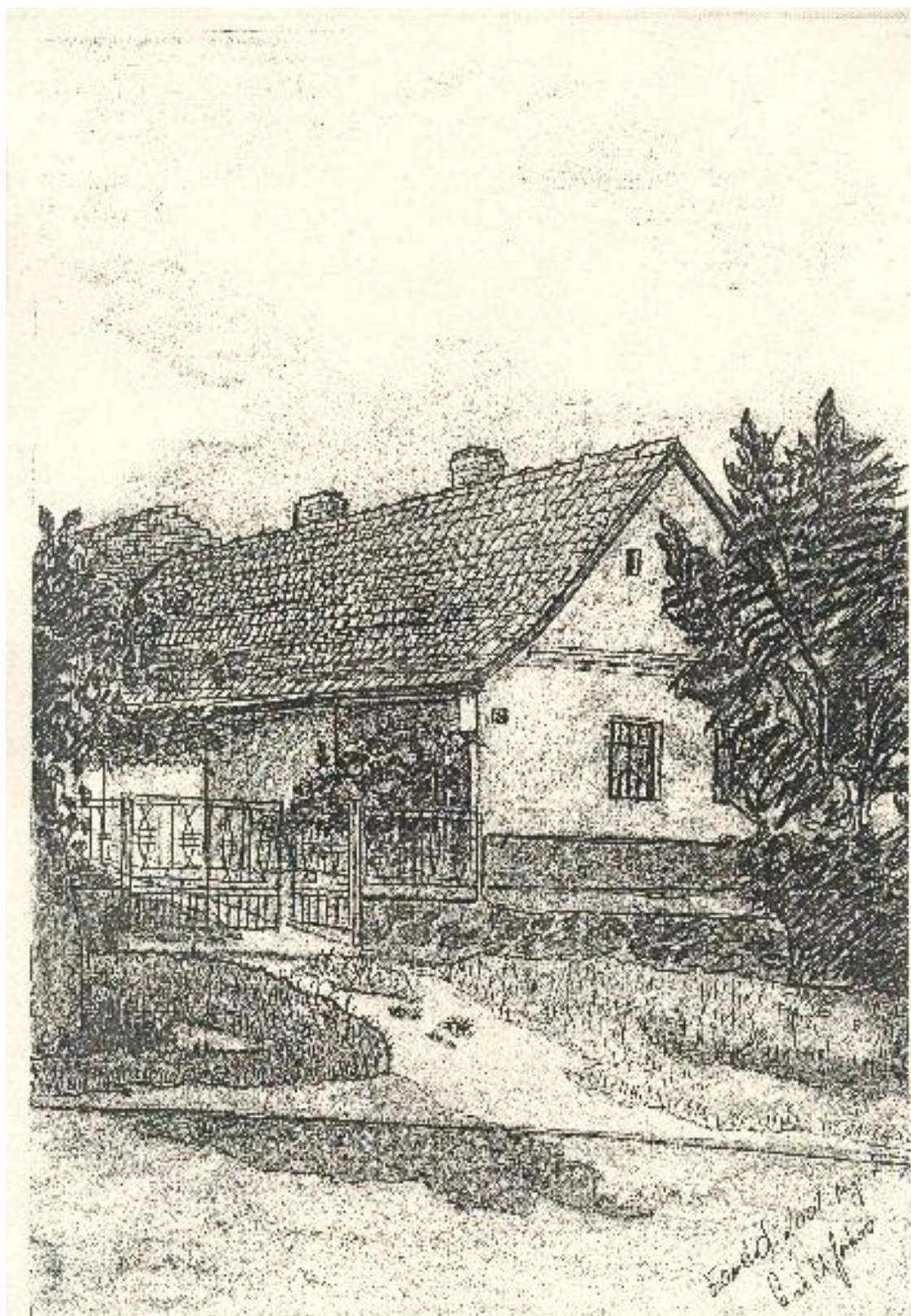
*Békességem, nyugalmam te adod,
veled nem félem az ismeretlen,
titokzatosnak hitt holnapot.*

*Nem vívunk méltatlan, szennyes harcot,
miattad nem ismerem a bánat
lelket emésztő, maró gondjait,
csak a boldogságtól könnyes arcot.*

Zárt ajtó

*Harmincöt éve nélküled,
- nyolcadik szoba-,
rejtelek.
Hozzád kulcslyukon lesek át,
szobába be nem léphetek.*

*Ajtó kulcsa a kezemben,
álmodom: meg nem élhetem,
könnyeim tudod, s hogy vagyok,
elrekesztett pillanatok,
hazug vágyak birodalma,
- égő seb sötét magányom -,
nem vagy sehol, nem te csókolsz,
sorsom függ egy pókfonalon.*



Szakáli János: Ide születtem

A SZERETET SZERELMESE

Szeretet

*Adni önmagadból,
elfogadni másokét;
míg napod világol,
nem lehet sötétség.*

Veled

*Csendes napok álmodása
vált valóra,
méz ízű bor nem édesebb,
mint szerelmed édes csókja.
Érzem véred vad, tomboló
lúktetését,
testem szemérmes szelídség,
hordozza titkok üzenetét.
Szemed mosolyában vágyón
epekedve,
testem takarnám, lázasan
megremegve.
Titkok tudója, előtted
félve állok,
gyengéd öleléseidben
porrá válok.*

Ez a szeretet

*Megbocsátás öröme,
türelem nyugalma,
gondoskodás ereje,
áldozat hatalma;
ez a szeretet.*

Szerelem, kismadár

*Bújó utak
rejteken,
kis ház áll
a domb ölén.
Odajártunk,
ott tanyáztunk,
a szerelmet
odacsaltuk.
Odacsaltuk,
meg is fogtuk,
édes szóval
jól tartottuk,
Te, meg én.
Azóta, ha
arra jársz,
kis ház fölött
ott trilláz,
énekével odavár,
a szerelem,
kismadár.*

Szelíden

*Tisztára törlöm előtted,
mikor asztalhoz ülsz,
poharadba sör csurran,
lassan mondod, halkán ...
fáradtság ül homlokod ráncán,
s elmerengsz egy éjjeli lepke láttán.*

Bizonyosság

*Nap végén a csendes estét,
mosolyod várom,
míg magadhoz nem ölelsz,
nem jön szememre álom.
Bizonyosság bennem így születik,
hogy nem hagysz el,
csábítson bár család szépség,
Ő meg nem érdemel.*

*De fel-felvillan a félelem,
fürkészőn szemedbe nézek,
tudom, hogy szeretsz,
nem tudom, mitől félek.
Szükségem van rá,
halljam hát, amint kimondod,
szemedben hadd lássam
szerető pillantásod.*

*Nap végén a csendes estét,
mosolyod várom,
míg magadhoz nem ölelsz,
nem jön szememre álom...
Szerelem az, amit érzek?
Szíved erre mit felel?
- Csábítson bár család szépség,
Ő meg nem érdemel.*

Ünnep

Majd akkor lesz nekem
igaz ez az ünnep,
ha a kályha melegénél
egymásra fonhatjuk kezünket,
ha te gyújtasz gyertyát
az én fenyőm alatt,
ha szívünkben melegszik
minden megélt pillanat,
ha ezt az éjszakát
majd együtt éljük át,
és eszembe juttatsz
egy régmúlt éjszakát...
- Kint ezüstben csillog a Hold,
tudjuk, drága vendégünk volt -,
mikor szeretet járja át
a díszbe öltözött házat,
ez lesz az igazi,
ünnepi alázat.

Szeretni

Szeretnélek szeretni,
Szívemhez engedni,
Szemedbe nevetni,
Szádra csókot adni,
Jó ebédet főzni,
Délben eléd tenni,
Este hozzád bújni,
Neked megmutatni,
Hogy tudlak szeretni.

Az én szeretetem

*Szeretet a szépnek
csillagfényes égnek,
a gyönyörű létnek,
a nagy Mindenségnek.*

*Szeretet a múltnak,
a gyötrelmes mának,
az idővirágnak,
boldog Elmúlásnak.*

*Szeretet a Földnek,
a búzamezőnek,
szőlő vesszőjének,
boldog Jövendőnek.*

*Szeretet a víznek,
földi éltetőnknek,
élet szülőjének,
élet Bölcsőjének.*

*Szeretet a jóknak,
a valóban jóknak,
a szerető szónak,
a Mindenhatónak.*

*Szeretet anyáknak,
szeretet apáknak,
belőlük fakadó
élet Hajtásának.*

Akkor szép az ünnep

*Akkor szép az ünnep,
ha kitárjuk szívünket,
ha együtt örülünk
apró örömöknek.*

*Akkor szép az ünnep,
ha az érzéseid
legbelülről jönnek,
nem csúfítják könnyek.*

*Akkor szép az ünnep,
ha vendégek jönnek,
ha isznak borodból,
esznek kalácsodból.*

*Akkor ez az ünnep
valóban nagy Ünnepe,
öröm a szívednek,
békesség lelkednek!*

Ha eljön karácsony

*Ha eljön karácsony,
bársonyos fehér havát
kristálymilliók csoda-bog
ágai alkotják.*

*Ha eljön karácsony,
a szeretet bársonyát
érezzük, mely szívünket
járja át.*

*Ha eljön karácsony,
eszembe jut a sok jó barát,
s szívemből egy kristálycsöpp
szeretetet adok át.*

Majdnem belehaltunk

*Rém leselkedik mögöttünk,
erős, ha mi gyengék vagyunk,
macskakarmát felénk nyújtja,
fülel és boldog, ha a gond,
békés napjainkat nyúzza.*

*Láttam táncát, tűzben égett,
- a tűzre fájdalomunk olaj -,
már hitted minden szavát,
hazug igazsága érett,
félve hajoltam le, hozzád.*

*Majdnem belehaltunk. Szégyen,
hogyan téged, és te engem,
elhagytuk egymást egészen,
a döbbenet keltett világra,
félve hajoltam rád, élet virága.*

*Majdnem belehaltunk. Szégyen,
hogyan te engem, és én téged,
hagytuk egymást a kardélen,
még táncolt a rém, vigyorgott,
de szerelmem hozzád hajolt.*

*Sértett dúvadként vicsorít,
szeretjük egymást, ez bűnünk,
vájna belénk rút karmait,
de a varázs, mi összeköt,
megvédi szerető szívünk.*

Mert melletted más

*Mert melletted más az élet,
más lettem én is, önmagam.
Kitártam minden ablakot,
s a fény bejárta a zugot,
levegőt vehettem; szegény.
Ma már csak sötét, rossz emlék,
lelki nyomor, mely éget, fáj.
Arcomra ráncok mélyültek,
a sértések homlokomra,
mint a szeptemberi fecskék,
egymás fölé, sorba ültek.
Nem találtam magam,
csak sejtettem, hogy ki vagyok.
Hittem, a boldogság délibáb,
mit magamtól el nem értem,
de láttam van, és akartam,
követelve, hangosabban.
Aztán jöttél, - mint álmomban-,
féltem, mint tizenévesen,
és tudtam, hogy rád találtam,
bizonyosság volt szívemben.
TISZTELET, ez lett a jelszó,
neked sem jutott, én is csak
vágytam rá, mint méh a fényre,
feledni szívünk kínjait,
kaptárunkban összegyűjtve,
egy hosszú tél után,
- édes virágpor szemenként -
viharverte boldogságunk
szélfűtta délibábjait.*

Szerelemről kéne

*Szerelemről kéne írni,
szíved előtt meghajolni,
karjaidban elaludni.*

*Csókjaidra felébredni,
édes szavakat suttogni,
gyönyörödtől elolvadni.*

Találkozás

*Tudunk majd beszélgetni?
Vagy magamba roskadnak
a régóta készülődő szavak,
és inkább csak nézlek,
miközben belém ivódik
minden új mozdulatod,
ahogy őszülő szakállad
önkéntelen simogatod.*

Egyedül veled

*Sétálni egyedül megyek,
hogy egy kicsit veled legyek.
Neked mutatom a csigát,
parton a fényes kavicsot,
hullámhátán ringatózó
vízimadár csapatot.
Szemeddel látom a fodros,
tarajos hullám habokat,
a homokba ujjlenyomat-
mintát, csíkot rajzolókat,
s olyan jó veled-magamban
megbeszélni dolgainkat.
Amit otthon elmondok,
az egészből a lényeg,
de te is velem voltál,
és megérted, hogy végig
átölelve tartott
szerető lényed.*

Kiáltások hozzád

*Kiáltások pattannak
csattanva, visszacsengve
koponyám üregeiről.
Hozzád nem jutnak el,
talán nem is létezel.
Ha mégis reménykedem,
ismerősként bénít
a pusztító félelem.
Furcsa, de akarnom
- úgy tapasztalom-,
nem szabad merészen,
és akkor az élet
felszolgálja készen.
Máskor evickélek,
küzdök, mint fuldokló
az árban, és érzem,
hogyan elveszek a titkos,
muzáj-változásban.
De ha mi ketten, együtt
vonjuk kérdőre a Sorsot,
és tiszta szívvel tesszük le
akaratom oltárán
az igennel jelölt voksot,
akkor létem, életre
kel veled, és vállamon
érezem melengető kezed.*

Megállok

*Megállok, ha találkozunk,
mosolyunkban múlt idők ígéje,
várok, míg nevem kimondod,
míg úgy villan szemed fénye,
mint akkor fenn a dombon,
hogyan utána ne csak karom,
de akaratom legyen az ölelés,
hogyan lábad ujjától tarkódig
érjen a szerelmes lüktetés.*

Hozzád hajolva

*Csillagfényű
szemedben
magam látom
kedvesem.*

*Hangod selyme
engem ér,
hozzád bújok
vigaszér'.*

*Hogyha fázom,
didergem,
melegítsd fel
a szívem.*

*Benned bízom
egyedül,
asztalunknál
angyal ül.*

Láthatatlan láncok

*Csomót kötök lelkünk fonalára,
magamhoz így láncollak.
A tükörben naponta látom
az arcomon szétfutó ráncokat.
Belső szépségem figyeld csak,
ahogy kezed után nyúlok,
beléd kapaszkodom szelíden,
hogy tenyereddel melegítsd fel
öregedő, fázós kezem.*

Emlékszem egy házra

*Emlékszem egy házra,
házban egy szobára,
szobában egy ágyra,
ágyon pihegő párra.*

*Emlékszem egy hangra,
szeme mosolyára,
csilingelő, kacagó
csengettyű hangjára,
örömök táncára.
Titkos létezésnek
boldog netovábbja,
sóhajt és körbefut,
szegletet bejárja
szívek rezzenése,
észveszejtő láza.*

*Emlékszem egy párra,
szobában egy ágyra,
házban egy szobára,
emlékszem egy házra...*

Ha most ott lennék

*Ha most közeledben ott lennék,
megsimítanám kedves arcod,
hozzád, lelkedig lehajolnék,
hogy ne legyen ráncos homlokod.*

*Égető kín az a három nap,
émelygőn tör fel az iszonyat,
hogy hittünk, és hagytuk magunkat,
mi, szeretők, elvakítani.*

Téli szerelem

*Fagyot lehel a tél, zúzmara a fákon,
ezernyi öltés tűcsipke ruhákon.
Sóhajt a kémény: - Fázol, szegénykém?
Húzódj a házba, vár bent a kályha.*

*Sóhajtok én is: Jössz a hidegben?
Koppan a lépted - örömöm rebben -
nyílik az ajtó, reszketve várlak,
havasán lépsz be, karolom vállad,
leveszem rólad ázott ruhádat.*

*Jöjj ide, kedves, ülj a meleghez,
jöjj a szívemhez egészen közel,
nem csak a testem, szerelmes lelkem,
ki szorosan át, magához ölel.*

Virágom

*Virágom nyiladoz,
napfényben illatoz,
ha szél fúj, hajladoz,
esőben megfürdik,
harmattól gyöngyözik,
éjszaka elbókol,
reggel majd megcsókol.*

Indulok feléd

*Indulok feléd, zavart ijedten.
Karom mozdul, ölelne már,
De megakad félszegen,
Aztán lehull, tétován vár.*

Fázom egyedül

*Üres az ágyam
nélküled,
fázik a testem,
didereg,
szomorú ez az
álmodás,
hajnalig égő
látomás.*

*Hideg az ágyam
nélküled,
forró a testem,
didereg,
enyhítse lázam
álmodás,
hajnalig tartó
látomás.*

Szelídült démonok

*Szelídült démonok
keserves igába,
csendesült alázat
hullik néma vágyba.*

*Utánad elmennék,
köd mosta utakon,
esti sugár szőtte
aranyló árnyakon.*

*Szavaim elvesznek,
szétfutnak a légben,
kiáltó sóhajjal
fenn sírnak az égben.*

Sirasd meg gyászomat

*Sirasd meg gyászomat,
siratom páromat.
Ne vidítsd szívemet,
nem kell a szeretet.
Nem kell a virágod,
Sorsom megalázott.
Hagyd meg a bánatom,
ne vedd el a gyászom.*

*Boruljon térdére
előttem a világ,
kivetem szívemből,
aki engem megbánt!*

*Siratom páromat,
egyetlen álmomat,
de néha kérdezd meg,
hogyan vagyok, hogy élek.
Ne várd a válaszom,
tán csak a sóhajom.*

*Nézd meg a barackfát,
mily nagyon megbántott,
mert eljött a tavasz,
tegnap kivirágzott.*

Jöjj velem, járjunk a vízén

*Átkelnék a Balatonon,
lépkednék hűvös habokon.
Jaj! De gyorsan esteledik,
kúszó hínár tekeredik.*

*Néma a tó, könnyet ejtek,
egyedül én hogyan menjek?
Szelíd hulláma hívogat,
mélyén rejti a titkokat.*

*Jöjj velem, járjunk a vízén,
fogd a kezem, vezess engem.
Keresd meg a tó virágát,
hozd el a kék tavirózsát.*

*Hallom hogy csobban a lépted,
velünk a tűnt idő éled,
ölel a víz puha selyme,
ketten járunk énekelve.*



Szakáli János: Hazafelé

A VÉGTELEN BIRTOKOSA

Titokban

*A Teremtő sem tehetett másként,
mikor a világot megalkotta,
titokban a legszebb
dallamokat hallgatta.*

Isten lelke

*Isten lelke alászállt;
az őseMBER készített
kőbaltát,
a fazekas formálta
korsóját,
a kőfaragó kőbe álmolta
fájdalmát,
a mérnök megépítette
hajóját,
a költő írja parttalan
bánatát.*

Hóleptetemető

*Egy-egy puha, fehér dunna
takarja most sírokat.
Örök álom vagy valóság,
mit odalent álmodtok?*

*Ki álmodik valóságot?
Ki éli a más világot?
Álom az, amit én élek?
Valóság a másik élet?*

*Vagy az örök álmodásban
ti álmodtok engem újra?
Csend van. Sírokat takarja
egy-egy puha, fehér dunna.*

Boldogasszony

*Napba öltözködtél,
népednek ragyogtál,
leányok kezébe
fényes tükröt adtál.*

*Fényes arcú néped
lelke is csak fényes,
aki magát tartja,
szerelemben kényes.*

*Órizd áldottsággal
ezt a drága kelyhet,
a szent anyasággal
életadó testet.*

*Földi boldogságunk
ajánljuk Istennek,
testünk fogadja be
az Isten-gyermeket.*

*Tengerkönnyünk mossa
világnak négy partját,
anyasággal hordjuk
az élet fájdalmát.*

*Boldogasszony mégis,
kinek neve Anya,
- asszonyok méhében
nemzeteknek sorsa.*

*Fájdalmunk változik
tengernyi örömmé,
de ki gyermeket szül,
az nem csak az övé.*

*Boldogasszony- anyánk,
példát te mutattál,
leányként kezünkbe
fényes tükröt adtál.*

*Anyaként szívünkbe
fájdalmat-örömet,
életünknek adtál
gyönyörű értelmet.*

Erzsébet rózsája

*Fényes palotában és selyemruhában,
vergődik didergőn, bús szívvel rettegőn.
Virágok szívében, kenyér kötényében.
Kínok elől szökik, koldusoknál bújik,
nem hajol korbácsra, büntetést sem bánja.*

*Mert ha köztük lehet, kenyereből törhet,
ruháját megosztja, magától megfosztja,
vizet ad szegénynek, szegény betegeknek,
akkor árva lélek, erői megtérnek,
királylány léteire koldusok cselédje.*

*De nem tudják azok - mának élő gazok -,
mit jelent a lélek minden érző lénynek.
Jönnek megbüntetni, rajta -, tetten érni.
Szétosztott kenyérben, kenyér-vétségében
bűnöst megtalálni, bírák elé vinni.*

*Vakság ereszkedik, homály terpeszkedik,
kötényből a kenyér mind eltűnedezik.
Nincs más, csak a fehér, illatozó rózsza,
ki szemével nézi, szívével nem látja,
szentlélek virága, Erzsébet rózsája.*

Akitől a hitet kaptam

*Akitől a hitet kaptam,
láthatatlan; mondhatnám,
de hitemet te adtad, anyám.*

*Csak imádkozz! - megsegít
az Isten, hatalma végtelen,
nem bottal ver, meglásd,
megérted, ha végső órán
ráncaid nyugalomba vonja,
szent keze porhüvelyéből
lelked szabadítja,
és parányi részeként
az Úrnak, érezni fogod,
az isteni lélek hajléka voltál,
és áldott volt életed,
mint a legszentebb oltár.*

A sámán dala

*Dobban a lábad, táncot járjon,
hajnali tűzre táltos vigyázzon.*

*Dobban a szíved dob hangjára,
lűktet a véred, égjen a máglya.*

*Dobban a lábad, mindig dobban,
dob hangjára, egyre jobban.*

*Kér a dobszó, könyörög az ének,
jöjj el, jöjj el, népedet véd meg.*

*Dobban a lábad, egyre dobban,
őseink laknak sámán dobban.*

*Dob hangjára Nagy Szellem ébred,
- gyermeke vagy az ősi vérnek.*

*Dobbanó lábad fáradt tánca
életet hoz a napvilágra...*

*és hajnal köszönti, röppenve már,
felettünk száll a Turulmadár.*

Kőbe vésve

*Ívelve kering a sas,
suhan a hegyek felett,
szárnyak nélkül
én szegény, hogyan repülhetek?
Álmaim emelnek magasba,
szárnyalok fel a csillagokba,
érezem, már túl közel vagyok,
a földi világtól elszakadok.
És hívnak, hívnak a csillagok,
de sorsom, míg be nem teljesül,
lelkem hiába lelkesül,
maradnom kell, feladatam nagy,
fel kell építenem a bábeli tornyokat.*

Könyörgés

*Szólnék hozzád, alig merem,
új ének szól, nem ismerem.
Áhítat öröme elveszett.
Mondd, milyen a te hited?*

*Idegen nekem az oltár,
ajkamon hamis a zsoltár.
Meredten ülök a padban,
az imámat lopva, halkán,
magamnak, fájón mondom:
ne fordítsd el arcodat,
közülünk való szent fiad.*

*Mi nem mondjuk: kiválasztott,
viseljük, mit más ránk osztott.
Nem maradnál mégis velünk?
Emeld fel csüggedő fejünk.*

*Elmémben fájdalom zokog,
hiszen édes gyermekeid
a naparcú magyarok.*

Hálaadás

*Hálát adok hitemért,
hálát, hogy tudok szeretni,
bánat szülte korunkban,
önfeledten nevetni.*

*Hálát adok anyámért,
hálát, hogy tudott szeretni,
boldogtalan életében
karjaiban ringatni.*

*Hálát adok fiamért,
hálát, hogy tud szeretni,
bánatában, örömében
anyámnak szólítani.*

*Hálát adok lányoméért,
hálát, hogy tud nevetni,
és ha eljön az idő,
ő is tud majd szeretni.*

Piroska

*Fehér márvány kereszteden
elandalog fájó szívem,
anyám arcát benned látom,
ma is gyötri a fájdalom.
Fájón pereg ma is könnye,
ha fejfádon pihen keze.
Megsimítja, s tudom, belül
anyaszíve majd szétfeszül.
És meséli, hogy születél,
pólyácskában hogy pihegtél,
úgy néz rám, hogy én is látom,
betegem fekszel az ágyon.
Pedig nem egyedül voltál,
hétszer hangzott fel a zsoltár,
héttestvéred szeret téged,
két húgod és öt fivéred.
Gyertyát gyújtok a sírodnál,
hogya engem meghallgatnál,
csöppnyi lelked hazaszállna
édesanyánk portájára.
Látogasd meg kicsi házát,
simogasd meg fehér haját.
Úgy simogasd jó anyádat,
ahogy ő a te fejfádat.
És ha dolgod elvégezve
visszatérsz a nyughelyedre,
kicsi tested, mint az álom,
fehér lelked mennybe szálljon,
s mint a Bárány az oltáron,
Atyaisten jobbán álljon.*

Édes kicsi gyermek

*Édes kicsi gyermek,
kit az Isten adott,
szeretõn figyelem
megváltó mosolyod.*

*Nem kérdezték tõled,
akarsz-e szenvedni,
teremtõ Istennek
báránykája lenni.*

*Küldtek a világra
bűnöst megváltani,
Isten széledt nyáját
összeterelgetni.*

*Most még gondtalanul
tekint ránk két szemed,
de benne van, látod,
az egész életed.*

*Most még boldogan ülsz
édesanyád karján,
nem botránkozol meg
gonoszok hatalmán.*

*Jaj! De hamar eljön
az a végső óra,
hogy Júdás közelít
hajnal kakasszóra.*

Végső csendben

*Békesség csendje ül szívemre,
mintha minden semmi volna,
mintha minden néma volna,
és ebben a némaságban erőtllenül,
a kietlen pusztaságban elfeledve,
a keresztre kifeszítve,
magam vagyok, egyedül.*

*Volt valaha más is velem,
gondtalanul a jólétben,
többen voltunk a hajóban,
s ígértétek, jóban, rosszban...
És most elfeledve, a keresztre kifeszítve,
magam vagyok, egyedül.*

*Imádságos révületben
kakas törte meg a csendet,
nem is egyet, hármat szólott,
s Márkus füle csak lehullott.
Tagadás csendje ül szívemre,
és most elfeledve, a keresztre kifeszítve,
magam vagyok, egyedül.*

*Atyám is magamra hagyott,
tudtam, egyedül maradok,
de azt nem, hogy jobban fáj,
mint az elmúlás, a halál.
És most elfeledve,
a keresztre kifeszítve,
magam vagyok, egyedül.*

*Rezdül a föld, dörren az ég,
sötét felhőt villám tép szét,
homokot felkap és vág a szél,
minden más hallgatva vár.
A halálos végső csendben, erőtllenül,
elfeledve, a keresztre kifeszítve,
magam vagyok, egyedül.*

Téli éj csodája

*Templomból jövet - mesék palotája -
tárul előttem téli éj csodája.
Ragyog a vén hold, kék-ezüst lámpa,
ablakok üvegén sok csoda ábra
vetíti fényét, vágja a hóra,
és éjjeli egyet kongat az óra.
Ki megszületté, földi világba
leereszkedtél, hozzám eljöttél,
hold ragyogása világít neked,
mennyből az angyal - itt vagyok veled -
éjjel és nappal, őrizlek áldott
szent feladattal, mint csillagok ott
fenn a holdat, hogy jöjjön az ige;
merjen az ember hozzád hasonulni,
bátran rólad, neked énekelni,
óvni világát, megbecsülni létét,
elfogadni Isten élő igéjét,
meglátni mindazt, amit neki adtál,
örök kárhozatból ím kiszabadítottál,
és velem vagy most is, csillagfényes éjen,
mikor ragyog a hold, a kék-ezüst lámpa,
ablakok üvegén a sok csoda ábra
vetíti fényét, vágja a hóra,
és éjjeli egyet kongat az óra.*

Életem nem végtelen

*Életem nem végtelen,
- csak halkán, csendben -
a Sorsot föl ne verjem,
békés, szunnyadó álma
nem a világ biztonsága.*

Vándor az úton

*Kezében görbe botja,
vállán keresztbe vetve
kopott, fakó köpenye,
lépked a vándor sietve.
Mereven nézi az utat,
míg gondolatai a múltba
messze szállnak.
Gyorsan repültek az évek,
vele az erő, a szeretet,
s ő már nem kell senkinek.
Úttalan utakon tengetve életét,
mégis érzi valaki óvó tekintetét.
Koldus sorsát rég nem bánja,
a világot gyermekszemmel látja,
könnyűszívvel hordozza a múltat,
bár nem rég még hitte,
sosem szabadulhat...
Ég alját az alkonypír vörösbe,
nyomában az est, szürkébe vonja,
s a magányos ember
éjjeli szállást vackol egy bokorba.
De mielőtt álomra hajtaná fejét,
letérdel, asztalnak terítve köpenyét,
kulacsát, kenyerét maga elé rakva,
- terítve már az Úr asztala -
imádsággal köszönve a napot,
az ételt, italt, amit kapott,
az erőt, mely megtartotta,
a kenyeret és bort megáldotta.
Majd feltekintve elámult,
mint sokszor életében,
Isten kezét látva
az ékes díszítésben...
Az álom gyorsan jött,
elrepítve, hol mindenki várja,
és az alvó feje körül
felragyogott fényes glóriája.*

Találkozás a Mesterrel

*Elhagytam létem börtönét,
Fények útján messze jártam,
Éreztem lelkelem örömét,
Míg a Mesterre találtam.*

*Fények útján messze jártam,
Angyal-sereg várt ott fenn,
Míg a Mesterre találtam,
Egy gyermek-lélek jött velem.*

*Angyal-sereg várt ott fenn,
Nem féltem tőled, nincs miért,
Egy gyermek-lélek jött velem,
Jöttünk az égi életért.*

*Nem féltem tőled, nincs miért,
Szeretet volt szemedben,
Jöttünk az égi életért,
Szív-mérleg volt kezeden.*

*Szeretet volt szemedben,
Kincset az égben ígértél,
Szív-mérleg volt kezeden,
Korai lenne; elküldtél.*

*Kincset az égben ígértél,
Álmomnak vége hirtelen,
Korai lenne; elküldtél,
Ágyamban fekszem éberen.*

*Álmomnak vége hirtelen,
Dolgom a földön tenni még,
Ágyamban fekszem éberen,
Még várhat rám a mindenség.*



EGYÜTT A TERMÉSZETTEL

Múló idő

*Szárba szökken,
hamar bimbózik,
elhal a rózsza;
ostoba ember,
ki nem gondol
a holnapra.*

Álmos még a reggel

*Álmos még a reggel,
várni kell, míg felkel,
fáradtan néz széjjel
a vörös, őszi Nap.*

*Ködfátyol a fákon,
harmatos faágon
egy gerle turbékol.*

*Fáradt égi vándor,
a fényed oly távol,
meleget nem adsz.*

*Csepp gördül, könny-bánat,
harmatgyöngy - ruhádat,
gyöngyös szép pártádat,
nehezen veted le.*

Május virága

*Orgonabimbó
pattan az ágon,
májusban nyíló
csoda - virágom.*

Vizek világa

*Cseppen az eső millió cseppje,
életet hoz a megfáradt földre.
Cseppekből tócsa, tócsákból patak,
parányi cseppek, mind egyé válnak.*

*Cseppen a vízcsepp, erő van benne,
parányi cseppben tenger ereje.
Folyók patakból, tavak folyókból,
áradó vizek, olvadó hóból.*

*Cseppen a vízcsepp, barlangot vájja,
díszíti szépen csipkeruhája.
Tízezer éve készíti díszét,
parányi vízcsepp épít kő-csipkét.*

*Cseppen a vízcsepp, zord hegyek ormán
gomolyfelhőkkel játszik az orkán.
Zuhatag lesz az esőfelhőből,
tengernyi tenger tengerszemekből.*

*Cseppen a vízcsepp, szomjadat oltja,
nélküle nincs ma, nincs földi csoda.
Homokot mersz a kiszáradt kútból,
sivatag lesz a zöld oázisból.*

*Cseppen a vízcsepp, belep a pára,
esőerdőben élet-virága
Rejti a kincsét, friss forrás vizét,
táplálja, védi földünk tüdejét.*

*Cseppen a vízcsepp, játékos kedvvel,
megcsalja szemed csalóka fénnel.
Napsugár-ecsettel kékbolygó vize,
hétszínű fényt vet szivárvány égre.*

*Cseppen az eső millió cseppje,
mindennek lehet kezdete, vége.
Vizek világa, bölcsője létnek,
áldozz tisztelettel az élet vizének.*

Az első hóvirág

*Sokáig tartotta magát,
hosszan köszöntött ránk
a fagyos tél.
Nehezen mozdul a tavasz,
pilláit emelve, lassan ébred
álmából a tündér.
Egy hóvirág bújt elő
a védett erdei lankán,
mint aki titkolja helyét,
alig látszik az avarban,
félve emelgeti ékes fejét.
Közelebb hajolva látom,
gyűrött még fehér ruhája,
mint pillangó szárnya,
mikor elhagyja báb-rejteket.
- Nem tépem le gyenge virágod,
töved nem sérti kezem,
innen ki nem szakítlak,
élj és virulj ezen a helyen.
Még nem jön a tavasz,
még zord a hideg szél,
nem félsz, te kis virág,
hogyan a fagy visszatér?
S ha úgy lesz is,
hírnök vagy te,
hófehér kicsi virágom,
első az első között,
aki reményteljes tavaszt köszönt.*

Titkos barátomnak

*Küldök titkos barátomnak
aranyhíddal kis tavacskát,
vízre hajló fűzfa ágát,
kismadárkát ága között,
hol a szellő rejtőzködött.
Holdvilágos nyári estét,
csodálatos naplementét,
az Esthajnalcsillagot,
mely reggel, este fent ragyog.
És ha mindez kevés lenne,
hogy örömed leljed benne,
megkapod a vizek kékjét,
óceánok messzeségét,
őserdőknek ébenfáját,
tündéerkert aranyalmáját.*

Új ház, új kert

*Kinek építesz, mit ültetsz
újra és újra? Ahelyett,
hogymennél a tengeren
túlra, és onnan üzenél,
betyárosan úri módra.
De már megint fákat ültetsz,
virágot, magot ágyásba.*

*Úgy teszel, mint aki tudja,
még legalább száz évet él.
Jól van, tudom, hiszen remélj!
De az estéli harangnak
figyelj intő szavára:
mégegyszer költöznöd kell majd,
egy új, mennyei házba.*

Szilvia

*Szivárvány van fenn az égen
a szikrázó napsütésben,
mikor lágyan ring az eső,
egy tündérlány szivárványt sző,
és a földnek sok-sok lénye
eső-csókban fürdik végre.*

*A messzeség idelátszik,
hegyek orma fényben játszik.
Felüdül a föld, az erdő,
Szilvia - a kis tündérnő-
szivárványszín takarója
kerek földet betakarja.*

*Egyik csücskét én felkapom,
mikor nektek megmutatom,
szánk csak ámul, szemünk bámul,
tündér–csoda elénk tárul,
szivárványos fénysugárban
Szilvia, a tündérlány van.*

*Ha szivárvány van az égen,
a szikrázó napsütésben,
mikor lágyan ring az eső,
s egy tündérlány szivárványt sző,
nyisd ki szíved templomát,
nekünk szövik e csodát.*

*Bársonyzöld: a mosolyából,
narancsszín: a hangjából,
ibolyakék: tiszta lelke,
aranyárga: szeretete,
égszínkék: a két szeméből,
piros: szíve melegéből.*

Ébredő patak

*Csillan a jég, s mint
kristálymenedék alatt,
téli álmot alszik a patak.
De jönnek tavaszi fények,
telet űző kis csibészek,
a kristálypalotát törik,
zúzzák, előcsalogatva
a patak hangját, és az ég
kékje üzen a csobogó víznek,
- még látjuk egymást -
felelnek vissza a hangok,
s boldogan ölelgetve a partot,
a ledér szellő után futnak
a berzenkedő, virgonc hullámok.*

Kertemben

*Kertemben lesem a virágokat.
Bújnak már? Nem fagytak el?
Róluk eszembe jutsz....
a holland tulipánokra, emlékszel?
Piros szád rajzolata, égetőn
hiányzik, csóкод, melytől
minden ízem sírva fakadna,
láza és győzködik létem,
hogy hiányodat kell élnem,
miközben mozdulataid
itt lapulnak benn,
tudatomban és szívemben.
Elváltunk, hogy csalva
és lopva ne kezdjük újra.
Most egész emberként
élem világom, a képmutatás
márványarca alatt úgyis
elhervadt volna virágom.*

Tóparton

*Lábamhoz fut a hullám,
körbe fog, térdemig nyúl,
majd visszafut nevetve,
s a titkot tovasúgja,
majd hozzám fut újra,
játszani hív,
tarajos fodrokat dobva
emelkedik és süllyed,
kacéran rám nevet,
kérkedve veti magát partra,
s hogy az előbb itt járt,
a fövényen jelzi
egy vékony barázda.*

Szél ringatja

*Szél ringatja
a faágat,
hullám rezdül,
tovavágtat.*

*Nap vidítja
búzamezőt,
érett kalászt,
kenyérlesőt.*

*Fák virága
illatfelhő,
mézgyűjtőknek
jó legelő.*

*Szél ringatja
búzamezőt,
Nap vidítja
fák virágát.*

*Bödön méze
tisztá arany,
kenyér szélén,
jaj, lecsurran!*

Kérész idő

*Patak felett
kék fény surran,
cikázó fény
rezzen, szökken,
kérész járja
a naptáncot,
ledobva az
idő - láncot
végtelenben
tovalibben.
Idejét csak
én sajnálom,
kérész időt
én siratom.
Neki sírni
nincs ideje,
csak szerelem
az élete.*

Tavaszi kert

*Örömmünnepe a fákon,
milliónyi virágon,
vakítón fénylik a Nap,
gyöngyként csillan a harmat,
fehér sziromszőnyeget terít
hajnali fuvallat.*

Megállít a madárdal

*Madárdal állít meg,
tovább nem léphetek,
hangotok elámít.
Ha tudnék, veletek
együtt füttyögnék,
szerelmes égiek.*

Földi csillagok

*Szentjánosbogár villan az éjben,
lámpások szerelmes fénye hívogat,
Tusnádfürdőn, lombok sötétje alatt,
ezernyi csillag röpköd a légben.*

*Kis bogárkák, villódzó csillagok,
kerengve szállnak, párjukat keresve,
sietni kell, rövid a fényes este,
telehold, ma csak éjjelig ragyog.*

*S keringenek a fáradhatatlanok,
észre sem veszik, hogy én is ott vagyok,
édes titkukat méházón lesve.*

*Hajnalra hűs szél rázza meg a fákat,
vége van már a csillagfényes násznak,
s a tájat harmatgyöngy teríti be.*

Naplemente

*Mi alkonypír itt,
máshol fényes hajnal.
Hunyó fénye nem vakít,
búcsúzik enyésző jajjal.
Lángoló korong felettünk,
estéli szárnyas hírnököink,
majd tengerbe lebukó,
hegyek közt elbújó,
elhaló vörösség,
mely átfesti Isten
kék eget.*

A mi erdőnk

*Ahol források csobogása hallik
- s partjukon a fűzfaág földig hajlik-,
a csendet őrként régóta vigyázzák
az öreg, göcsörtös vadkörtefák.*

*Ott ábrándozva jártunk az idő útján,
tanítgattál - a bükk levele pillás,
csipkézett a gyertyán.*

*Szarvascsapásán lestünk őzet, rókát
- a kocsúton egy sikló kúszott át -,
kizárva létünkéből a nagyvilágot,
egyszerre téptünk egymásnak virágot.*

*Majd magam elé küldtelek az útra,
hogy emlékezzem rád, kedves,
ismerős alakodra.*

*Ahol nedves föld szaga áradt a légben,
csókoltál az áttetsző zöld fényben,
ott oly csendesen, óvatosan jártunk,
tova ne tűnjön mesés világunk.*

Napforduló

*Violaszín messzeségben
fordulnak a nappalok,
holnap tavasz mindenképpen,
változnak az évszakok.*

*Régi álmod hozott a szél,
ünneplőmet felveszem,
kisételek a tópartra,
feléled sok emlékem.*

*Bokor alatt lila csokor,
színe harsan szememben,
köszöntelek, hogy kinyíltál
ezen a szép ünnepen.*

*Megsimítom az ibolyát,
- valaki áll mellettem -
kicsi fejét, koronáját,
illatát adja nekem.*

Névtelen dalnok

*Névtelen dalnok zeng
ismerős éneket,
mosoly rázza meg
rebbenő szívemet.
Vörösfenyő csúcsán,
sűrű lombokon,
majd a kerítésnél
az árnyas bokrokon
nyújtja, cifrázza,
hívogat kedvesen.
Futok, hogy meglássam,
addigra elreppen.
Barna tollruhája
beolvad a tájba.
Hagyja, keressem;
hívom, de nem lelem.
Hallom, hogy kinevet,
nekem fütytyöget:
Elmegyek! Elmegyek!
Ég veled! Ég veled!*

Ketten

*Féltőn vigyáz rám
ölelő két karod,
bújok oltalmadba,
ha te is akarod.
Úgy nőök hozzád,
mint fatörzshöz ága,
ághoz a levele,
szépséges virága.
Ketten az időben,
lélekpalotában,
őrizzük szerelmünk
veretesládában.*

Olvadás

*Fenyő hajladoz,
csúcsán hősüveg billen,
olvadoz csendben.*

Esti dal

*Pacsirtaének.
Kápolna tetejéről
üzennek néked!*

Cinege

*Cinege a fán
hernyót szorgosan keres,
híres énekes.*

Téli temető

*Hulló pelyhekből
sírhintokon fehér hó,
puha takaró.*

A tücsök és a hangya

*Így szól a tücsök:
Nyáron csak hegedülök -
télen éhezem!*

Átváltozás

*Jaj, hernyót látok!
Mennyivel szebb a lepke -
eltapossátok!*

Tavaszi és nyár

*Pattan a bimbó,
virága édes illat,
majd édes ringló.*

Évszakok

*A tél hókristály,
a nyár arany napsugár,
szépségük ránk vár.*

Hajnal

*Tünde éjlények,
az alkonynál szebbek a
hajnali fények.*

Téli kép

*Napraforgószar
mered ki a hó alól,
száraz kóró már.*

Viharos téli nap

*Hókristályból szőtt,
csipkeruhát a dér,
letépi zord szél.*

Tavasszal

*Kicsi hóvirág
nézi félénken az avarból,
milyen a világ.*

Anyaság

*Anyává lenni,
az istennők tudnak csak
életet adni.*

Születés

*Sikoltott az éj,
megszületett a hajnal
a pirkadattal.*

Angyalom alszik

*Angyalom alszik;
óra most én vigyázok,
őrzöm szárnyait.*

Tükör

*Nézz csak szemembe,
akit benne látsz nem más,
mint te, önmagad.*

Szomjúság

*A Föld könnyei,
harmatcseppként hullanak
szomjas kertemre.*

Gyöngyharmat

*Harmatot dobott
a rétre a gyöngyhajnal,
s eltűnt a Nappal.*

Sötétség

*Sötét az éjjel,
dalt dúdol a szél,
megjött az Éjjél.*

Harangvirág

*Kárpáti virág
hegy tetején harangoz,
értem mit üzen.*

Cserne partján

*Kavicsot szedtem
gyorsvizű Cserne partján,
sírtam némán.*

Álmodás

*Ködös reggelen
álmodnak a fenyvesek,
havas hegyeket.*

Zokogás

*Zokogásodból
a legszebb igazgyöngyök,
bánat-göröngyök.*

Bogárka

*Bogárka mászik,
sietős dolga akadt
az asztal alatt.*

Szomjas tücsök

*Harmatot szürcsöl
levél gyűjtötte tóból,
egy szomjas tücsök.*

Havasok

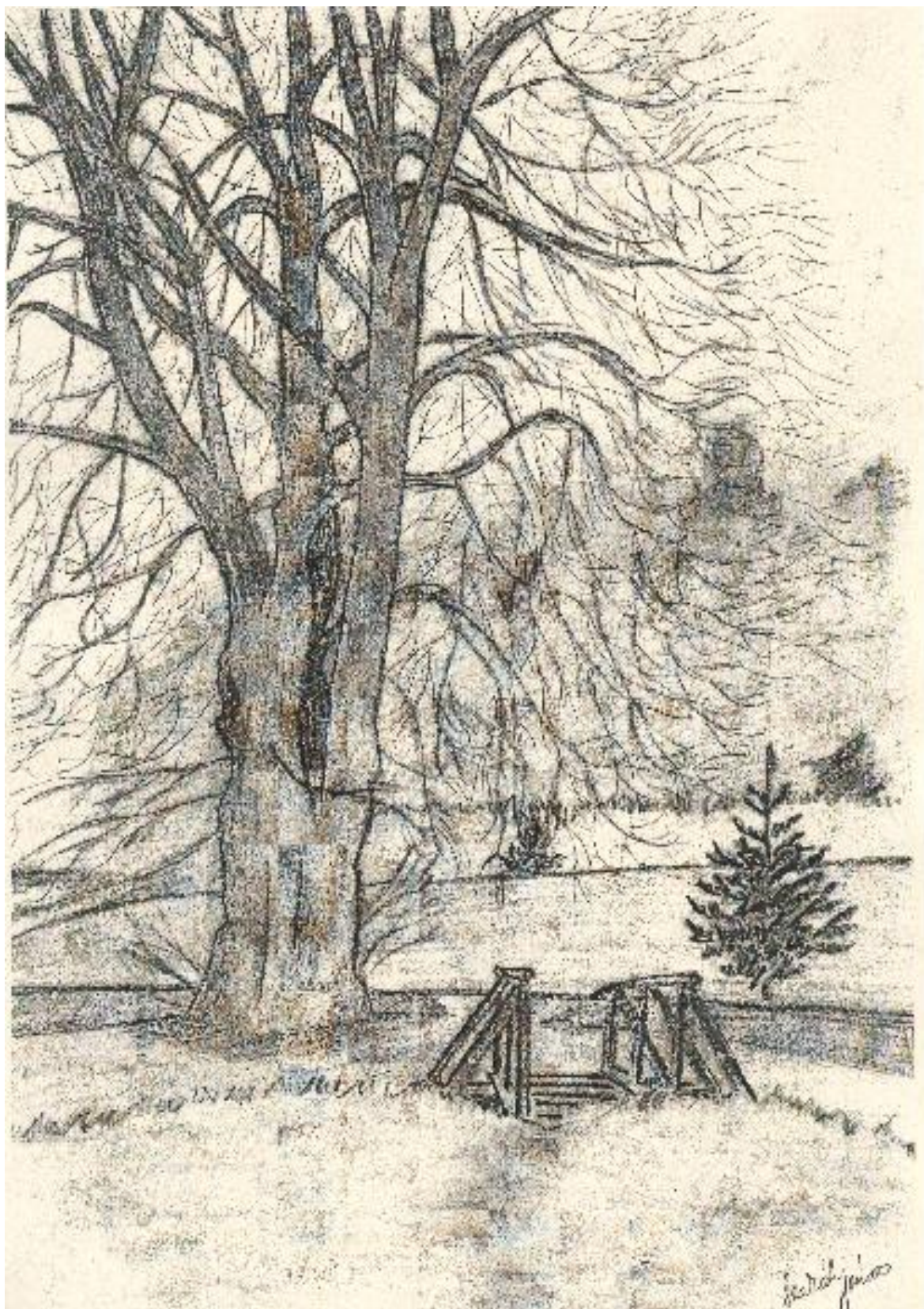
*Fehér sziklákon
szikrázó palástot von,
elvakít a hó.*

Álmos hold

*Felhőbe bújik,
álmos ma a karcsú hold,
tegnap is fenn volt.*

Elvitte

*Zubog a folyó,
úszik egy papírhajó,
viszi bánatom.*



Szakáli János: Partmenti fák

ÖRÖKSÉGEIM

Jéggé fagyott

*Jéggé fagyott szívem,
belül izzó láva.
Napnélküli bolygó,
sötétség honába,
taszítva halálba,
vagy csak kárhozásra...*

Örökség

*Enyém a búcsújárók zászlólobogása,
falu felett messze szálló harangszó imája.
Szamárkői húsvétoknak hangos kacagása,
Diászóban legelésző gulyakolomp hangja.*

*Fehér akác illata és madarak-fák napja,
szálerdőben nekem terem a piros szamóca.
Öreghajlás ibolyái mind-mind nekem nyílnak,
határban a cseresznyefák vendégként kínálnak.*

*Bakonyból az északi szél a vizet fodrozza,
szélhajtóküsz, az aranyhal üzenetét hozza.
Eső után a hatalmas szivárvány-ecsettel,
sosem látott színeivel a napsugár pepecsel.*

*Enyém a tó ezüst tükre, bársonya a víznek,
mesét mondó tündérlányok tündérhonba visznek.
Nélkülem a parti fűzfák szomorún' hajolnak,
ágaik közt kósza szellők rólam álmodoznak.*

*Öregszülék odaátról mind énrám vigyáznak,
örökségem továbbadom, ők csak engem várnak.
Temetőben fejfák alatt a régi barátok,
ha átmegyek - odaátra - majd rájuk találok.*

Vaskereszt

*Menj végig az úton,
fordulj a Szélescsapásra,
menj, míg elérsz
a tölgyestől védett tisztásra.
Az út végén, tisztás szélén
vár a vaskereszt, ha hozzá érsz,
rabul ejt, s nem ereszt.
Menj, és az út elvezet,
hogyan odatalálj, hol őseid lelke jár.
Megérintve a régi követ,
megrezdül benned is a lélek,
mert tudod, hogy itt voltak,
és tudod, hogy éltek;
tán hallod is már,
amint a vész közeleg.
Jön a tatár! - kiáltják jajongva,
és bújik, ki merre, s hova,
menekíti a zsenge életet,
hogyan ingovány és nád takarja
legalább a gyermeket.
A falu elpusztult.
Mi megmaradt: por, hamu,
s a templom beomlott tornya.
Túl nagy a fájdalom,
a temetetlen holtakon
újja nem épült soha.
Most itt állsz, érzed jelenlétüket,
kitárod őseid előtt lelkedet,
és érzed, hogy kell ez az út,
a jel, mely őseidhez vezet,
mert nélkülük ez a föld
nem hordozna életet.
Pogány a magyar nem volt soha
- nem ismer minket, ki másként tanítja -,
ősidőktől ismerjük a keresztet,
s hordozzuk, mint a megfeszített...
Buzgó hittel a nép e jelet
a szent helyen felállította,
mert a hely szent és a miénk,
az ártatlanok vére szentté avatta.
A szent helyet el ne hagyd,
bár ezerszer üssön arcul irigy
hordák hada; szülőföldedet óvd,
vigyázd, s ha elmész, mindig térj haza.*

Haza

*hazám ott van
ahol van
szemetes udvarokban
zötyögő vonatokban
reggeli keserű kávékban
sekély vizű Balatonban
eladott, ellopott otthonokban
átjátszott nyolcszázmilliókban
huszonegymillióból hiányzó
tízmillióban
elvett hegyeimben
kopott, megalázott életekben
fáradt, vérekes szemekben
és szívemben
hogy mindezt elviseljem*

Ajándék

*Aranyló napfény simogat,
szellő fodroz lágy habokat,
lángol az ég felettünk,
a parton mindent elfeledünk.
Egy-egy arc, mosoly villan,
tűnő idő tovaillan...
Testvéreim, hol vagytok?
Egyedül, jaj, ne hagyjatok.
Visszontlátjuk egymást hamar?
Hiányotok szívembe mar.
Szépségét a Balatonnak,
emlékeit a tópartnak
- úgy, mint régen, hajdanán -
de szívesen megosztanám.
Ajándékot, ha küldhetnék:
a tó csillogó smaragd színét,
Kelén és Helka legendáját,
vitorlások suhanását...
Küldök áldó napsugarat,
tornyos felhő gomolyokat,
enyhe szellősimogatást,
partra futó vízfodrozást.
Elküldöm a túlsó part képét,
őrizzétek jól emlékét
- máris vidámabb vagyok -,
lám, milyen sokat adhatok.*

Hőseink

Voltatok ifjak,
tetterőtől duzzadó
erőskarú férfiak.
Hőseink vagytok.
Akkor nem tudátok,
út vissza nem vezet,
és mentetek szolgálni
hazát, nemzetet.
De letört a remény virága,
némán hullottatok
a hangtalan halálba.
Az emlékezés napján
neveteket olvasva a fejfán,
megkongatjuk a lélekharangot,
hogy odafigyeljen
az Isten is rátok,
mert ti többet adtatok,
mint mások.
Hőseink vagytok.
Voltatok ifjak, bátrak,
sírotok idegen földön,
takarják sötét árnyak,
asszonyok, anyák,
árvák könnyei.
Elveszett álmotok
rejtő égő fájalmunk,
értetek könnyes szemmel
imát mondunk,
kápolnát is nektek építettünk,
hogy lelketek házaként
magasodjék felettünk.
Hálánk virágait
koszorúba fonjuk,
lelketek üdvéért
egy-egy gyertyát gyújtunk,
mert hőseink ti vagytok,
akik maradtok mindörökre:
ifjak, bátrak,
hősei e kicsi hazának.

Mennyit ér?

*Sorsod, hogy oly reménytelen,
Holtak az utca házai,
Mert nem marad itt senki sem,
Némák a vizek partjai.*

*Holtak az utca házai,
Csalfa a fénylő messzeség,
Némák a vizek partjai,
Nekünk ez szörnyű veszteség.*

*Csalfa a fénylő messzeség,
Vonatra szállt és messze jár,
Nekünk ez szörnyű veszteség,
Hegyeink, földünk visszavár.*

*Vonatra szállt és messze jár,
Keserű máshol a kenyér,
Hegyeink, földünk visszavár,
Életed, mondd, csak ennyit ér?*

*Keserű máshol a kenyér,
A földnek is más az illata.
Életed, mondd, csak ennyit ér?
Ki máshol élt, nem tudhatja.*

*A földnek is más az illata,
Apánk ezért vérét áldozta.
Ki máshol élt, nem tudhatja,
Mennyit ér nekünk e haza.*

Négy fenyő a Kárpátokból

*Négy fenyő nő udvaromban,
négy fenyőmet onnan hoztam,
hol hegytetőn pihen a nap,
sírva üzen a nagy harang,
lélek jajdul zúgásától,
szíved remeg, belefájdul,
árvaságát úgy siratja,
magyar földet, magyar határt,
álmából felriogatja.*

*Új utat mélyített ki a gép
- út kell nekünk, s az utasnak -,
dohogták ők, buldózerék,
és kitépték anyja mellől;
hogy gyökerei égnek állva
meredtek a döbbent világra.
Ijedten, lopva vettem fel.
Mint ki életéért esdekel,
merítve Békás patak vizét,
itattam, mint alélt gyermekét
anyja, hogy életben tartsa.
Jelkép lett - rögeszmés akarat -,
ezer kilométer alatt
rejtettem, figyeltem ágait,
neki adtam szívem álmait,
hogy ami történik, akarja
és életét fel, ne adja.
Kicsi fenyők, égig nyúljatok,
udvarom dísze, koronátok
hirdesse: önként magatok
megtagadni nem fogjátok.
Bátor fenyőfiak, délceg,
büszke sereg, ki most már
inkább rajtunk kesereg;
cserben ne hagyjatok,
kishazámba, udvaromba
reménységet hozzatok,
hogy majd a Nap alatt,
ha új élet fakad,
védő szellemetek,
az egy igaz Akarat állja
útját, rontás végzetének,
s ami mindig is az volt,
maradjon a tiétek.*

*Négy fenyő nő udvaromban,
négy fenyőmet onnan hoztam,
hol hegytetőn pihen a nap,
sírva üzen a nagy harang,
lélek jajdul zúgásától,
szíved remeg, belefájdul,
árvaságát úgy siratja,
magyar földet, régi határt,
álmából felriogatja.*

Este a parton

*Hűvös, könnyű szellő fújja hajam.
Estéli dalnok hangzik hosszan,
szelíden, édesen fut a dallam.
Túlparton, sötét védőbástyaként
a víz fölé magasodik Tihany.*

*Jár az idő - mondják a csillagok,
mire kigyúlnak, egyedül vagyok.
Üres a part, nincs már kint senki sem,
csak a víz, nád és a partmenti fák,
ők maradnak velem hűségesen.*

*Tücsök kezd egy halk, magányos dalba,
társul a Hold, nincs más, ki hallgassa.
Öreg arcát ráncolja a bánat,
míg a hajnali köd megérkezik,
szomorúan virrasztja a tájat.*

*Fodrok szelik a víztükör hátát,
susog a nádas, figyelem szavát,
mesét mesél lágyan az éj hangja,
és boldogan öleli a vizet
Zamárdi ezüsthomokos partja.*

Létem bölcsője

*Létem bölcsője csöpp hazám,
ősök lépnek lábam nyomán,
megyek a hű Kárpátokon,
bérctetőkön, sziklaormon.*

*Ősök lépnek lábam nyomán,
keresem népem otthonát,
bérctetőkön, sziklaormon,
napsütötte rónákon át.*

*Keresem népem otthonát,
Hunniát és Kárpátiát,
napsütötte rónákon át,
rovom a lázas éjszakát.*

*Hunniát és Kárpátiát,
ezrek és ezrek otthonát,
rovom a lázas éjszakát,
kitárul bennem a világ.*

*Ezrek és ezrek otthonát,
látom lassan Európát.
Kitárul bennem a világ,
kapok egy régi, új hazát.*

Sirat a szél

*Sirat a szél, útnak ered,
befut rétet, utat, teret,
feketén zúg, arcokba vág,
betör kaput, letör fűzfát,
minden táncol, amerre jár,
holló is sír, de kár, de kár.*

*Sirató nagy fájdalmában,
zúgó fenyvesek nyomában
újra kezdi, nekiszalad,
keres, kutat, tovavágtat.*

*Vizet borzol, nádast torzsol,
csónakot ledob a láncról.
Hej! Öregszél, nem látsz engem?
Engedj oda, hozzád mennem!*

*De csak töri, de csak vágja,
hangom elnyomja zúgása.
Sirat a szél, engem sirat,
engem, kósza szellőfiat,
vadregényes Hargitában,
gyönyörű Pannóniában.*

Szülfölded neked mesél

*Szülfölded neked mesél,
s hogy mit beszél, miről regél,
csak te érted meg a hangját,
templomod búgó harangját.*

*Jött a tatár, jött a török,
s ki tudja, még hány ellenség,
ki elől bújt szép apám el,
falunkat ki rombolta szét.*

*Temetőben ősi nevek
hirdetik itt jogainkat,
árulók és hitvány lelkek,
akik minket megtagadnak.*

*Múltja van itt minden rögnek,
minden kőnek, hegytetőnek,
minden beszél, minden múltad,
akármerre visz az utad,
véges-végig elkísér.*

*Család elhal, család éled,
ezer évek, ezer élet,
lassan szépen elhalad,
de a föld az itt marad.*

*Tied addig lesz ez a föld,
amíg másnak át nem adod,
gyökereid el nem vágod,
hazátlanul el nem hagyod.*

*Szülfölded neked mesél,
s hogy mit beszél, miről regél,
csak te érted meg a hangját,
templomod búgó harangját.*

A Balaton álma

*Keletről a vén Hold lassan emelkedik,
esti szürkéséget ezüst fénybe fogja,
búcsút intő lemenő Nap, aranyhídját
magával viszi a sötétlő Bakonyba.*

*Árnyak útján végleg elszállnak a fények,
édes álmod hoznak a tavi tündérek.
Csendesül a hullám, néha csobban egyet,
köves a vízpart, nem szereti a csendet.*

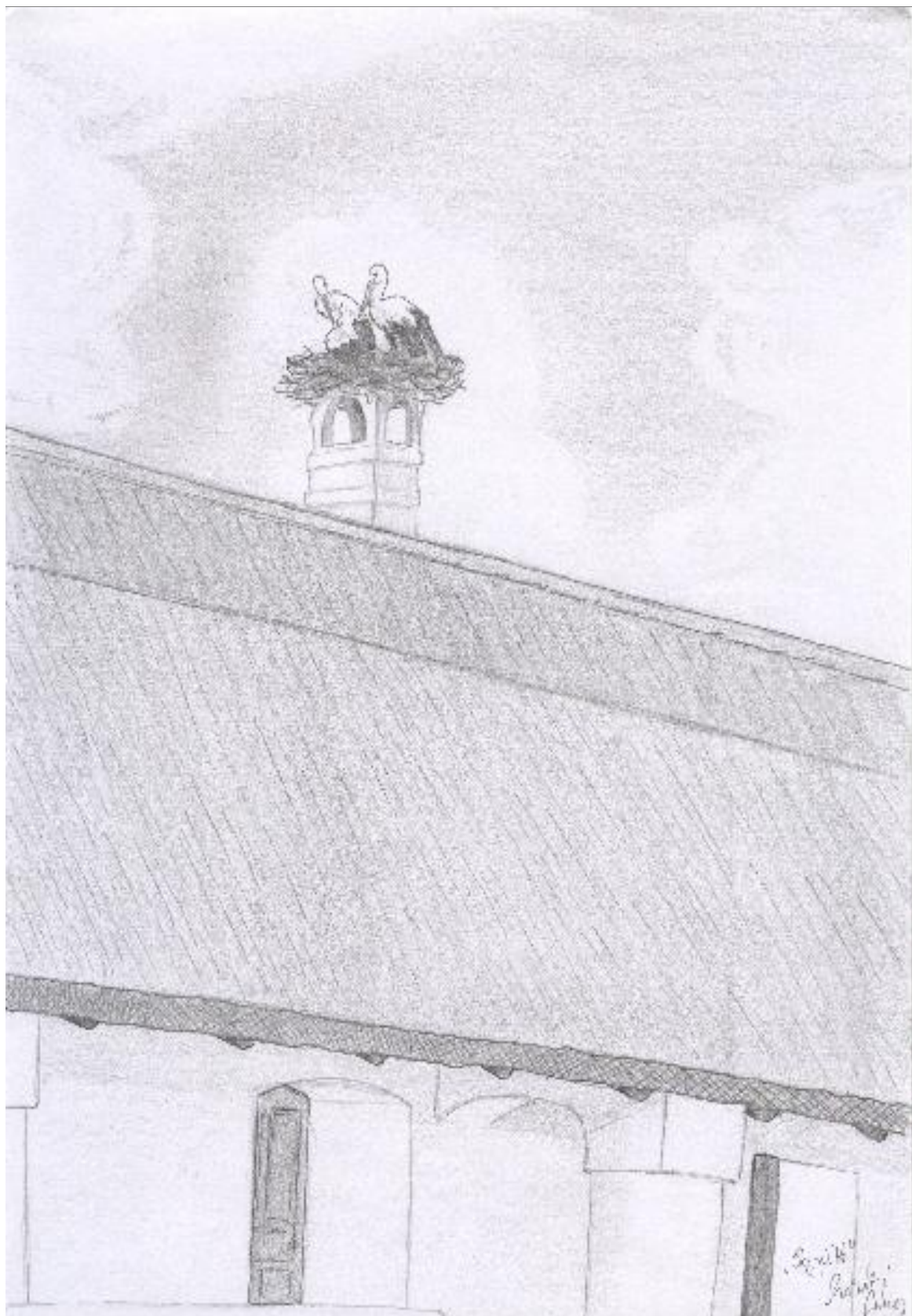
*Locsog és fecseg, elmondja hő vágyait,
kibeszéli a tó legszentebb álmait,
melyben csendes berkek dajkálják a vizet,
hol a vad tőpontyok óriásra nőnek.*

*Nádas mélyen rejti, bölcsőként takarja,
csillámló homoktól süppedez a partja.
Porontyokkal játszik szivárványos naphal,
nádi rigó dalára ébred a hajnal.*

*Álmodja a teknőst, piros gólyalábat,
mely a sekély vízben méltósággal járhat.
Mély, tiszta forrásban ezüst halrajokat,
hátán ringatózó halászcsonakokat.*

*Gyönyörű az álom, elgondolni is szép.
Meghallod? Megérted a tó üzenetét?
Vagy mint a szivárvány, múltó pillantásra,
hullik e csodás kép ezernyi szilánkra?*

*Széttörik, széthullik, iszapba leragad.
Nem ismer az ember semmilyen irgalmat?
Álmodj, drága tavunk, igaz lesz tán egyszer,
s ha téged nem becsül, - rádöbben-
magának árt az ember.*



Szakáli Anna János: Tájház

Tájház

*Tető alatt kucorog a tornác,
oszlopai közt az idő halad.
Nagyanyám öreg gyapjútutyiban
sározza és meszeli a falat.*

*Háború alatt repedt meg a fal,
nem lehet már eltüntetni onnan,
s ha anyó időnként nem ügyel rá,
újra és újra előbukkan.*

*Lassan a komódot, mint a padlót,
megeszi a szű a vén szakajtót,
a kemence rég nem süt kenyeret,
a kémény csúcsa is ferdén billeg.*

*Nádtető alatt verébcsalád hál,
a kocsiszín poros és üresen áll,
istálló ablakán berepülve,
nem költ a villásfarkú fecskepár.*

*Hallgatagon kitárva ajtaját,
vendégek lépik a küszöböt át,
de hideg marad a cserépkályha,
nem hangzik a kertben gyermeklárma.*

*Tájház lett a szülői házból,
lakója nincs már, gazdája távol,
emlékét hirdeti régi időknél,
mesék, legendák mind ide gyűlnek.*

*Kucorgok én is, a tornác alatt,
míg az idő vánszorogva halad,
és nagyanyám öreg tutyijában
sározza és meszeli a falat.*

Az a híres kicsi falu

*az a híres kicsi falu
nincsen tornya százablakú
egy ablaka, egy ajtaja
rányílik a Balatonra*

*eszembe jut száz varázsa
ezer gondja, ezer baja
mégis, ha földjére lépek
boldogság az, amit érzek*

*s hol van az az iskola
zsivajgások gyerek hada
tanáraim intő szava
pajtásaim víg tábora*

*és a templom magas tornya
kettős kereszt, rézkupola
- hamisan szólt a harangja,
ha nem Károly bácsi húzta-*

*és a paplak dőlt kéménye
gólyacs család még ott él-e
hát a Peki, Pizse, Csáli
ki tudná azt felsorolni*

*merre jártunk, hol bókláztunk
széles határt is bejártunk
kagylót, követ, darazsakat
gyűjtöttünk a nagy part alatt*

*barátságunk életre szól,
tudjuk ezt mi nagyon is jól
elmúlt idő rabja létünk
az öregek most mi lettünk*

*de ha néha összefutunk
egymáshoz úgy szól mosolyunk,
feléled az a pillanat
gyermekkorunk velünk marad*

*mert:
híres az a kicsi falu
nincsen tornya százablakú,
mégis, ha földjére lépek
boldogság az, amit érzek*



Tisztelt Olvasó!

*Zamárdiban születtem, a falu bábaasszonyának segítségével, mindenképpen jeles napon, amint az kiderül, **Amikor én születtem** című versemből.*

Nagycsaládban nőttem fel. Játsszótársakban, gyermekkori kalandokban nem volt hiány. Szülőfalumat nagyon szeretem, amit az is bizonyít, hogy harminc év után hazaköltöztünk. Itthon lenni, az valami egészen más ... Ha kilépek az ajtón mindig akad valaki, aki köszönt, megszólít, vagy én őt. Ez az idetartozás (összetartozás) egyik fontos szertartása és valahova, valakikhez tartozni, az nagyon jó érzés.

Verseket már jó pár esztendeje írogatok, amint mondani szokás az íróasztal fiókjának. Tervem nagyon sok van, de egyéb dolgok miatt időnként kénytelen vagyok lassítani. A titok kulcsa, hogy miért kezdtem el újra és most már komoly szándékkal az írást, a versek között megtalálható. Elhatározásomhoz, hogy saját kötetem legyen, nagyban hozzájárultak barátaim, akik elsőként olvassák verseimet, valamint nagyot lendített a Zamárdi Hírmondó szerkesztőinek biztatása, akik rendszeresen jelentetnek meg szépirodalmi írásokat is lapjukban.

Szeretettel és tisztelettel ajánlom verseimet azoknak, akik a nehézségek ellenére az élet szépségei iránt nyitottak, szeretik hazájukat, szülőföldjüket, a természetet és nem csak szavakban, de tettekben is. Kívánom, hogy a Kedves Olvasó, amikor csak kezébe veszi ezt a kötetet, töltse kellemesen az idejét.

Tisztelettel:

Szakáli Anna